

Izbjeglička kriza trajala je do Big Brothera

Svakodnevno, svuda oko sebe, gledamo jedan drugi reality show koji se zove "Igre gladi"... Ali ne one holivudske, američke, filmske igre gladi, nego prave igre gladi. Gledamo vlastite sugrađane koji nemaju što jesti, politički establišment koji nam zakonskom regulativom guši poduzetništvo i proizvodnju... Gledamo izbjegličku krizu koja nam je pred vratima. I prilično smo letargični (uz časne iznimke). Iz letargije nas strastveno bude Big Brother i Farma te karikaturalni mediokriteti koji postaju medijski relevantni

Kod kuće nemam TV. To je zato jer sam užasno velika intelektualka, jako posebna, potpuno iznad svih dnevnih događanja, onkraj realnosti i uopće me ne zanimaju trivijalnosti svakodnevnice. Hehe. Šalim se. Nemam TV jer kad smo se uselili u novu kuću, najprije je bilo nekih problema s antenom, pa onda s prijemnikom, pa ovo pa ono... I prošlo je tri godine i TV nikome nije falio... Shvatili smo da nam je bez njega prekrasno i blaženo. Shvatili smo da sve što želimo gledati na svom lijepom velikom ekranu možemo naći na net-u i DVD-ima... I da puno više možemo uživati u knjigama... A uza sve, ionako radimo u digitalnim medijima pa nam ne nedostaje informacija.

No postoje oni posebni trenuci kada TV možemo "gledati" i preko Fejsa i preko prepričavanja susjede i dok čekamo u banci i kod frizerke... Ne, nije to onda kad porezi idu gore ili kad je izbjeglička kriza u Europi. To je onda kad je nogometno prvenstvo, Eurobasket, Big Brother i Farma. Onda se sve pretvara u tekući izvještaj o spomenutom. Nije da izjednačavam sport i reality showse (iako mi je sport jednako stran, kao i potonji šovovi), samo kažem da se toliko emocija uzburka i da se toliko prašine podigne da ne tome ne možete pobjeći taman da se i otkačite potpuno. O Big Brotheru u zadnjih par dana slušam posvuda. A kad sam od RTL-ove Press službe dobila prvu najavu da će se ponovno emitirati, naivno sam se pitala - Zar opet? Pa tko bi to više uopće gledao?! Koga zanima taj dosadan, zastarjeli, potrošeni format emisije? E pa to je, prema statistikama, gledalo - više od 600 tisuća ljudi. Više od pola milijuna. Halo.

Da ponovim, ja nemam TV. Nisam gledala. Nemam pojma što je rekla Antonija Blaće (ali znam da ona to opet vodi) i nemam pojma tko je točno obitelj Vasić (iako

vidim/čujem da su oni neki superstarovi u BB kući, mama i tata i njihovi girly sinovi). Znate zašto nemam pojma, ne zato jer vam pretendiram reći da sam nevjerljivo pametna i profinjena pa mi se to gadi (što je istina), nego prvenstveno zato jer je to dozlaboga dosadno. I sad ćete mi reći – pa nisi ti kompetentna pisati o BB-u kad ga ni ne gledaš... Ili pa što se onda uopće njime baviš kad te uopće ne zanima... Eh, ali zanima me činjenica da ga gleda 600.000 ljudi, ljudi koji su oko mene (iako mi se ta brojka ipak čini malo prenapuštanom).

Zanima me činjenica da živim u zemlji u kojoj svakodnevno, svuda oko sebe, gledamo jedan drugi reality show koji se zove "Igre gladi"... Ali ne one holivudske, američke, filmske igre gladi, nego prave igre gladi. Gledamo vlastite sugrađane koji nemaju što jesti, politički establišment koji nam zakonskom regulativom guši poduzetništvo i proizvodnju... Gledamo izbjegličku krizu koja nam je pred vratima. I prilično smo letargični (uz čast iznimkama, koje dižu glas, organiziraju se, pomažu, pišu, upozoravaju...). Nažalost, iako smo prepisali francuski ustav, nismo Francuzi da reagiramo na sve, da se borimo za svoja ustavna prava, da gradimo ovu zemlju za sebe i svoju djecu... Zašto? Zato jer ne znamo živjeti demokraciju, ona je samo floskula koja ide od usta do usta, izlizana i potrošena. Nekakva "super" riječ koja u teoriji znači puno, a u praksi ne znači ništa.

Ali kao što vidite, strast postoji. Ona se uzburka oko zastarjele, prepotopne koncepcije reality showa, u kojoj nekakvi mediokritetni besposličari, ljudi koji u svome životu nisu ama baš ništa napravili što bi bilo vrijedno pažnje, nešto rade u nekoj kući... Svađaju se, seksaju se, peru zube... Pola milijuna ljudi tada u isto vrijeme ujedinjeno radi istu stvar – sjedi pred ekranom. Svatko iz svog razloga – netko iz dosade, netko zbog ismijavanja, netko jer ga istinski zanima... Slobodna volja čudna je stvar – ne prestaje me zburjivati što sve ljudi biraju kao relaksaciju u svoje slobodno vrijeme. I više nisam sigurna tko kome upravlja – gledatelj daljinskim upravljačem ili daljinski njima. Nitko me ne može uvjeriti da je Big Brother samo jedan zabavni trash i da je baš cool gledati što je tko kome suznih očiju, razjaren od nepravde Velikog brata, odbrusio dok se tuširao. Znate što je zabavni trash? Gremlini su zabavi trash. Cindy Lauper je zabavni trash. Big Brother ne.

Ova petorazredna uboboža dosadna emisija opet je nešto o čemu se danima govori. I naravno da Hrvati, a i susjadi nam, i dalje boluju od odvratnog sindroma zvanog ruganje – ova obitelj Vasić je samo nova verzija sirote "bradate žene" na koju su u davnim vremenima ljudi u cirkusu bacali rajčice i smeće te je još i pljuvali. Ona je bila jadna, čudna, glupa, bijedna... Ali je pobuđivala pažnju/znatiželju i na njoj je vlasnik cirkusa zarađivao. Danas "bradata žena" živi unutar malih ekrana i trenutno se zove obitelj Vasić. Oni su smiješni jer su karikaturalni. Ali zapravo oni su ogledalo društva u kojem živimo. Društva u kojem se svi pravi problemi kamufliraju tako da se masa okupira najprovjerenijim načinom – refokusiranjem pažnje na najniže oblike zabave.

